

ΜΕΣ ΣΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ ΤΑ ΗΛΥΣΙΑ

Μέσ' στῆς ζωῆς τὰ ρημοκλήσια,
 Στέκει ἡ ψυχὴ μου σὰ λαμπάδα ἴσια
 Φωτίζοντας τοῦ ὄνειρου μου τὰ ἡλύσια,
 Ἐνῶ βουτίζουν γύρω τὰ μελίσια.

Τ' ἄγρια καὶ θλιμμένα κυπαρίσσια
 Ἴσια κι αὐτά, σὰν τὶς σβυστὲς λαμπάδες ἴσια,
 Ξάφνου μέσ' στῶν ὄνειρων μου τὰ ἡλύσια
 Φουντώνουνε μὲ δύναμη περίσσια
 Κ' ἰσκιώνουν τὰ δέντρα τὰ παραδείσια.

ΚΕΡΑΣΜΑ

Τὰ δάκρυα ποῦχα σταλαγμένα
 Στὴ λήκυθο τὴ θλιβερή,
 Τᾶδειασα σ' ἀργυρὸ κροντήρι,
 Τᾶσμιξα μὲ γλυκὸ κρασί.

Καὶ στῆς ζωῆς τὸ πανηγύρι,
 Γύρω ἀπ' τὶς Θύμῃσες περνῶ,
 Κρυφὰ τὶς παίρνω τὸ ποτήρι
 Καὶ τὶς Ἐλπίδες μου κερνῶ.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ